

This book is provided in digital form with the permission of the rightsholder as part of a Google project to make the world's books discoverable online.

The rightsholder has graciously given you the freedom to download all pages of this book. No additional commercial or other uses have been granted.

Please note that all copyrights remain reserved.

About Google Books

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Books helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Vámpírkisztória

CATHRIN
SMITH

Vámpírhistoria

Cathrin Smith

2010.

Javítva: 2015.

Minden jog fenntartva!

*Nem az öröklét kérdése foglalkoztat,
hanem azé a két léleké.
A tiéd, és az enyém.*

I. TALÁLKOZÁS

1.

A felismerés nem sokkal azelőtt kezdődött, hogy találkoztam az elsővel. Gyerekkorom óta nem bírtam az erős napsütést, de ez még rendben is volt. Senki sem szereti, ha égeti a Nap.

De aztán a következő jel is feltűnt: az éles hallás. Sok embernek lehet jó a füle, de az a tény, hogy száz méterről megértettem miről beszélget két ember az utcán, egy kicsit furcsa volt. Soha nem említettem ezt senkinek, egyszerű dolgozó nő voltam csupán, minden egyes nap ugyanabban az apró üzletben, ugyanolyan fülig érő vigyorral adtam el a szebbnél szebb, drágábbnál drágább arany ékszereket. Monoton, és üres volt az életem.

Mígnem egy napon egy különös vásárló jött be az üzletbe. Persze minden nap benézett valaki, de anyagi gondjaik miatt az emberek egyre kevesebbet költöttek luxuscikkekre, s így ékszerekre is. Inkább csak gyönyörködni jártak oda.

Viszont ez a vásárló másnak tűnt, mint a többi. Magas volt, fakó bőrű, szeme alatt szürkés karikákkal. Az öltözéke is fura volt abban a fülledt, meleg időben. Fekete, hosszú ballonkabátot viselt majdnem nyakig begombolva. Nem akartam megkérdezni tőle nem fullad-e meg ebben a hőségben, az bizonyára illetlenség lett volna. A szabályzat szerint rá is ugyanolyan kedvesen kellett mosolyognom, mint a többi vevőre.

Így aztán tartva magam ehhez megkérdeztem tőle, miben segíthetek. A barna, rövid hajú férfi ekkor emelte rám először a tekintetét, s én ettől a pillantástól megborzongtam. Ahogy belenéztem azokba a sötét, szinte fekete szemekbe, olyan érzésem támadt, mintha ismerném valahonnan.

A mosolyom rögtön az arcomra fagyott, s zavartan elkaptam a tekintetem róla. A férfi közelebb lépett, s kezét az állam alá téve kényszerített arra, hogy ismét rá nézzek.

„Mit csinál?” – kérdeztem volna, ha a következő pillanatban meg nem csörren a telefonkészülék. Ijedten hátrapördültem, és felkaptam a kagylót.

– Bocsásson meg, csak... – „egy pillanat” mondtam volna neki, ha még ott lett volna. Csodálkozva néztem utána a nyitott ajtón.

A következő napok ugyanolyan szürkén teltek, mint a többi: reggel nyolctól délután négyig robot, aztán pihenés.

Hamarosan eljött a hétvége, a szombat. Szombaton sosem mentem be dolgozni, határozottan kikötöttem a főnökömnek már az elején, hogy még a délelőttiöttem sem vagyok hajlandó feláldozni a szombati napomból. Ezért ő kényszerült pult mögé ilyenkor.

Általában minden hétvégén összeszedtem a barátnőimet, hogy valahol a városban aztán együtt kapcsolódjunk ki. Most azonban nem volt kedvem kimozdulni otthonról, magam sem értettem miért. Talán, mert képtelen voltam kiverni azt a titokzatos férfit a fejből? Mintha valami idegen bolygóról csöppent volna ide...

A tévét néztem a nappaliban a kanapén ülve, közben pattogatott kukoricát rágcsáltam. A film rettenetesen unalmas volt, alig bírtam nyitva tartani a szemem. Már majdnem elaludtam, amikor hirtelen, mintha valamiféle

neszt hallottam volna. Levettem a hangot a tévéről és füleltem.

– Csak én vagyok – szólalt meg egy hang a némaságban. Ijedtemben leejtettem a kukoricás dobozt, amelyből a kukoricaszemek szanaszét szóródva kerültek el a méregdrága szőnyegemen.

Lekaptam a telefont a kanapé melletti kis asztalkáról, és szorosan megmarkolva emeltem a fülemhez a kagylót, miközben a szememmel a hang forrását kerestem lázasan.

– Felesleges az a telefon, hidd el, Lora.

– Ki van itt? – nyögtem, és tudtam, ha most belenéznek a tükörbe, halálsápadt arc nézne vissza rám.

– Ne félj, nem bántalak. Ahhoz túl fontos vagy. Ugye hallod, amit mondok? Pedig csak suttogok. Tíz méterre vagyok tőled a konyhában. Milyen éles fül! Igaz? Ugye feltűnt ez a szokatlan képesség? És még más is. Gyere ide. Beszéljünk – mondta végtelen nyugalommal a hangjában, én pedig, mint akit irányítanak, engedelmeskedtem. Letettem a telefont, aztán felálltam és kísértéltem a konyhába.

Valóban ott volt, a hűtőszekrénynek támaszkodva várt, mellkasa előtt keresztbe font karokkal, ugyanabban a ballonkabátban, amelyben pár napja megjelent az üzletben. A furcsa csak az volt, hogy egyáltalán nem lepődtem meg rajta.

Nem kapcsoltam fel a villanyt, - a Hold elég világosságot adott ahhoz, hogy jól lássam - leültem a konyhaasztalhoz az egyik székre, és várakozón néztem rá. – Jó, Lora. Bátor vagy – bólintott elismerően.

– Mit akarsz tőlem? – tettem fel a számomra legkézenfekvőbb kérdést.

– Inkább az a kérdés, akarod-e, hogy akarjak tőled valamit – válaszolta sejtelmesen.

– Hogy érted ezt? – A férfi most otthagyta a hűtőszekrényt, és közelebb sétált. Rátámaszkodott az asztalra, és odahajolt hozzám.

– Közénk tartozol, Lora. Bár a metamorfózis még nem történt meg, jobb, ha minél előbb elfogadod a tényeket.

– Közétek?

– Közénk, vámpírok közé. Te egy vámpír vagy. Hamarosan teljes lényedben az leszel. – Bár tisztában voltam vele, hogy tökéletes a hallásom, azért bíztam benne, hogy most az egyszer mégiscsak cserbenhagyott engem.

– Jól szórakozol? – kérdeztem mérgesen. – Belopózol a lakásomba az éjszaka kellős közepén, és gúnyt űzöl belőlem?! Ki vagy te? Mit akarsz?!

– Segíteni akarok, Lora – válaszolta még mindig nyugodtan. – Segíteni abban, hogy átvészeld gyilkolás nélkül az első időszakot. Akarsz többet is hallani?

– Nem, nem akarok! – csattantam fel, most már dühösen. – Azonnal menj el innen! És ne gyere ide többé!

– Rendben van – sóhajtott fel, mintha belenyugodott volna a döntésembe. – Békén hagylak, már csak azért is, mert tudom: lesz idő, amikor majd te fogsz keresni engem. Amikor majd gyökerestül felfordul az unalmas, hétköznapi kis életed. Amikor majd gyilkossá leszel. Vérszívóvá. Amikor senki nem áll majd melletted. – „*Elég!*” – akartam kiáltani, de amikor felnéztem már sehol nem volt.

Ez volt a második találkozásunk. A harmadik pedig sokkal hamarabb eljött, mint gondoltam volna, s addigra az életem valóban romokban hevert.

2.

Ezen a szombaton semmiképp nem akartam otthon maradni, már csak azért sem, mert nem akartam újabb hívatlan vendéget a konyhámban, bár fogalmam se volt róla, hogyan jött be a lakásomba, feltételeztem, hogy talán véletlenül nyitva hagyhattam az ajtót...

„*Méghogy vámpír! Micsoda egy eszelős!*” – fújtattam magamban, ahányszor csak visszagondoltam a szavaira.

Ma este viszont egyáltalán nem ezen akartam törni a fejem. A város legfelkapottabb szórakozóhelyére tértünk be a barátnőimmal, s egészen hajnalig táncoltunk.

Hazafelé már egyedül mentem –mint általában– az egyik parkon keresztül levágva az út hosszát. Néhány szerelmespár ült a padokon, szorosan egymás karjaiban, én pedig irigykedve néztem őket. Sosem tudtam még kifogni egyetlen normális férfit sem, legalább olyat, aki ne csak a szexre ment volna.

Egy részeg fickó támolygott nem messze, jobbnak láttam, ha kikerülöm, akadt már egy–két veszélyes helyzetem az ilyesféle alakokkal.

Pár méter volt már csak az útig, amikor valaki hirtelen akkorát taszított rajtam, hogy szó szerint fenékre ültem, s talán még repültem is egy keveset.

Meglepetten néztem fel, még a fájdalomról is megfeledkezve, amit az esés okozott: egy igen rosszarcú, borostás fazon állt felettem, kezében pillangókést csattogtatva. A meglepettségem azonnal ijedségbe ment át, a vigyorgó férfi pedig megállíthatatlanul közeledett felém.

Felpattantam a földről, és futásnak akartam eredni, de a fickó utolért, s a hajamba markolt, az utcai lámpák

fényében megcsillanó borotvaélesnek tűnő kést pedig a torkomnak szegezte.

– Nyughass, kurva! – sziszegte a fülembé, alkoholtól bűzlő leheletén keresztül. – Nem fog fájni, ha nem akarod! – mondta, és a lágyékomba markolt. Ez volt az a pillanat, amikor kibújt belőlem a vadállat. Minden mást el tudtam volna viselni, de azt nem, hogy illetéktelen kezek tapogassanak.

Egyszeriben olyan erőt éreztem magamban, amelyet még soha azelőtt. Megragadtam a férfi jobb kezét, amelyben a kést tartotta, és egyetlen mozdulattal toltam el a nyakamtól, bújtam ki az öleléséből, és vágtam az ő torkába bele.

Sosem láttam még ehhez hasonló döbbent arcot, mint amilyen a férfi arcára kiült. De nem csak ő döbbent le, én is saját magamon.

Csak bámultam remegő lábakkal, ahogy térdre rogy előttem, miközben a nyakából ömlik a vér.

„Vér!”

Hirtelen elöntött a forróság, s most először éreztem valamiféle vonzalmat utána. „*Csak egy kicsit... csak egyetlen kortyot...*” – szólalt meg bennem egy hang. Beleszagoltam a levegőbe. Édeskés... sós...

A férfi a következő pillanatban élettelenül dőlt oldalra, akár egy zsák krumpli. Ettől észhez tértem; a szám elé kaptam a kezem, és mint akit puskából lőttek rohantam haza.

Az első dolgom az volt, hogy a zuhany alá álljak, és lemossak magamról minden mocskot, beleértve a gondolataimat is.

Egy óra múlva a köntösömet magamra kapva, vizes hajjal sétáltam fel-alá a nappaliban. Tudtam, hogy nem lett volna szabad eljönni onnan: azonnal hívni kellett volna

a mentőket és a rendőrséget, még akkor is, ha az a fickó rám támadt, én pedig önvédelemből tettem, amit tettem.

Így ez már nem önvédelemnek számított, hanem gyilkosságnak, s ki tudja, hányan látták a parkból, vagy az utcáról az esetet...

Fogalmam se volt, mitévő legyek. S ami a legrosszabb: Inni akartam annak az embernek a véréből!

– Uramisten... – rogytam le a kanapéra.

– Istennek ehhez semmi köze. – Úgy ugrottam fel, mint aki gombostűbe ült.

– Te...! – A férfi felé rohantam, de ő egy szempillantás alatt eltűnt előlem, így a falnak ütköztem.

– Ne csináld, Lora – hallottam a hátam mögött. Megfordultam: a fekete ballonkabátos férfi most a szoba másik sarkában állt.

– Ez lehetetlen! – üvöltöttem felé.

– Nem az. – Újból nekifutottam, de a férfi ismét kámforrá vált, s újra ott jelent meg, ahol először. – Tőlem játszhatjuk ezt a játékot – mondta nyugodtan. – De felesleges erőfeszítés lenne. Még nem történt meg a teljes metamorfózis.

– Nem vagyok vámpír!

– De az vagy. Jobb, ha elfogadod ezt minél hamarabb, mert hamarosan nem lesz visszaút. Máris gyilkos vagy.

– Nem!! Önvédelem volt!

– Hát persze. Most csak önvédelem. Később pedig csak a szomjadat akarod majd csillapítani. Én is bejártam ezt az utat úgy hatvan évvel ezelőtt. A mutálódott gén hirtelen tör uralomra, amikor nem is gondolnád. Átveszi a hatalmat a többi gén, és az egész tested felett. Hidd el. Tudom, mit érzel. Ha megpróbálsz lenyugodni, elmesélem neked a saját történetemet. A holttestet csak reggel találják meg a zsaruk. Addig talán el tudod dönteni, merre tovább. –

Nem szívesen mondtam ezt, de igaza volt. Le kellett nyugodnom. Magam is éreztem, hogy történik velem valami, amit nem tudok megmagyarázni, ami egyáltalán nem hétköznapi, és jelenleg nem volt más, amit tehettem: meghallgattam.

Leültünk a kanapéra, és ő mesélni kezdett. Most jobban megfigyeltem az arcát. Kissé fakó bőre, és karikás szemei ellenére is helyes volt. Nem nézett ki többnek harmincöttnél. Vékony, színtelen szája szegletében néha megbújt egy–egy halovány mosoly, miközben beszélt.

– 1950-ben születtem, egy észak-amerikai kisvárosban, bár a felmenőim Angliában éltek, mint a nevem is mutatja. Az anyám korán meghalt, az apám hat éves koromtól egyedül nevelt. Mindig jó gyerek voltam, tinédzserként sem volt velem semmi gond.

Amikor betöltöttem a harmincat, akkor kezdődtek a problémák. Először én is csak a jeleket vettem észre magamon. Éles hallás, napfénytől való tartózkodás. Aztán jött az éles látás a sötétben, majd a mérhetetlenül nagy erő, sebesség, a vérre való szomjazás. Nekem nem volt olyan szerencsém, mint neked: engem nem keresett meg senki a metamorfózis előtt. Hamarosan a saját utamat kezdtem el járni: útonállókat gyilkoltam le, jórészt gonosz embereket, s az ő vérükön éltem sokáig. Bujdosnom kellett az emberek elől, akik aztán vadásztak rám. Alig aludtam valamit abban az időszakban.

– Azt hittem, a vámpírok sosem alszanak – szóltam közbe cinikusan. A férfi csak mosolygott ezen.

– Mint mondtam, nem vagyunk élőhalottak. A vámpírok nem úgy lesznek, hogy megharapja az embert egy, aztán az meghal, majd újra életre kel. Egyáltalán elgondolkozott már azon valaki, hogy ha ez így van, vajon ki harapta meg az első vámpírt?

– Mármint Drakulát? Úgy tudom, őt tartják az első vámpírnak.

– Karóba húzó Vladra gondolsz? Vagy más néven, Vlad Tepesre? Ő nem volt vámpír, mint sokan hiszik. Ugyanolyan egyszerű halandó volt, mint a többi. Azért ragasztották rá ezt a nevet, mert tagja volt egy bizonyos rendnek, a Sárkányrendnek. A sárkány latinul dracul, ebből eredt aztán a Dracula. És mellesleg szerette felnyársalni az ellenségeit; nagyon kegyetlen ember volt. De a vámpírokhoz semmi köze.

– Meglehet. De még mindig nem értem, hogy lesz valakiből vámpír? Egyáltalán hányan vannak... vagyunk?

– Ez a gén, ami harminc éves kor felett aktiválódik, apai ágon öröklődik tovább. Nők is hordozhatják, de ők nem örökítik. Éppen ezért nem vagyunk túl sokan. Jelenleg néhány tízezren lehetünk, szerte a világban. Ám a vámpírok között is vannak gonoszok, mint az embereknél. Nem mindenki akar jó szándékú életet élni. Sokan visszaélnek különleges képességeikkel, és élvezetből gyilkolásra, rablásra, vagyonszerzésre használják fel.

– Na és te? Te jó vámpír vagy? – kérdeztem a szemébe nézve. A férfi titokzatos, átható tekintetétől nehéz volt megszabadulni, s egyben az első pillanattól kezdve biztos voltam: vannak jóképű vámpírok. Ha más nem is, de ez az egy igaz lehet a filmekből.

– Annak tartom magam – súgta közelebb hajolva, hogy egész zavarba jöttem. – Legalábbis attól a naptól kezdve, hogy rátaláltam Leonardra.

– Ki... az a Leonard? – A férfi felállt, és az ablakhoz sétált.

– Fent van a Nap. Ha többet akarsz tudni, velem kell jönnöd. – Észre sem vettem, de a reggeli napfény valóban

utat tört magának az ablakon keresztül a szobába. Hirtelen eszembe jutott a halott férfi. Megijedtem.

– Rendben – álltam fel én is, némi habozás után. – Felöltözöm, és mehetünk.

II. METAMORFÓZIS

1.

Sosem hittem, hogy létezik az országban még egy olyan varázslatos vidék, olyan borzongatóan gyönyörű kastély, mint ahol jártam.

A férfi magyarázata szerint, mivel a bizalmukat még nem nyertem el, be kellett kötnie a szememet, azaz nem láthattam az odavezető utat. Segített ki szállni a kocsiból, aztán levette a kendőt rólam, én pedig némi hunyorgás után tisztán láthattam a régi, ám jó karban tartott épületet. A kapu előtt állt meg az újnak tetsző, fekete színű luxuskocsival, amivel idáig hozott.

Megfogta a kezem, - kissé hidegebb volt, mint az enyém, ám annál puhább és bársonyosabb - aztán együtt sétáltunk be a kastély területére a hatalmas vaskapun, amely hangos nyikorgással nyílt meg előttünk.

Maga az épület mintegy száz méterre lehetett tőlünk, a végeláthatatlan udvar tele volt szebbnél szebb virágokkal, tujákkal, szökőkutakkal és szomorú fűzfákkal. Nem győztem csodálkozni a szépségén, de a kíváncsiság és az édes borzongás inkább befelé vonzott, a falakon belülré.

Mielőtt azonban beléptünk a hatalmas fa ajtón, - melyen tipikus karika-kopogtatók lógtak mindkét ajtószárnyon - mégiscsak megálltam, és a férfi felé fordultam.

- Ez nekem nem fog menni - nyögtem félve, mire elmosolyodott.

- Nyugalom. Itt neked nincs ellenséged - mondta.

Végül sikerült rászánnom magam, és ahogy beléptünk, szinte azonnal éreztem azt az átható illatot. Nem tudtam, honnan jött, talán épp a kastélyból magából, de el kellett könyvelnem, hogy igen vonzó volt a számomra...

Rögtön az ajtó mögött egy jókora hall, vagy olyasféle volt, melyből szemben egy széles lépcső vezetett felfelé a következő emeletre.

– A földszintet régen fogadásokra használták – szólalt meg a férfi ismét. – Mi nem igazán élünk vele. Menjünk egygel feljebb. – Felsétáltunk a piros szőnyegcsíkkal borított lépcsőfokokon. A keskeny, fali lámpákkal és régi olajfestményekkel díszített folyosóról tucatnyi szoba és terem nyílt. A férfi a folyosó végén lévő kitárt ajtóhoz vezetett, ahol a többiek már vártak rám.

Maga a terem nagy helyet foglalt. Jobb oldalon az egyik két métert is meghaladó boltíves ablak mellett egy fekete zongora állt. A másik oldalon asztalok és székek sorakoztak, középen csak az üresség tátongott, mintha egy bál előtt átrendezték volna a termet, hogy a tánchoz jusson elég hely.

Hárman vártak a terem közepén, két férfi, és egy nő. A nő elképesztően gyönyörű volt. Hosszú, világoskék, combközépig felvágott estélyi ruhát viselt, ugyanolyan színű magas sarkú cipővel. Hosszú, hullámos melegbarna haja kecsesen omlott vékonyka vállaira.

Két oldalán állt a két férfi, szépen felöltözve, ahogy kell: csokornyakkendő, fekete öltöny, selyeming, lakkozott cipő. Az egyiknek hosszú, szőke, egyenes haja hátul lófarokban volt összefogva, a másiknak félhosszú, sötét haja volt, középen elválasztva.

Vezetőm gyengéden megszorította a kezem, mintha jelezne: „*Ne félj, simán fog menni!*”

Vettem egy nagy levegőt, és odasétáltam hozzájuk.

– Üdvözöllek az otthonunkban – szólalt meg a szőke, lófarkas férfi közelebb lépve, jobb kezét felém nyújtva. – Leonard Danken, szolgálataodra. – Ezt a kézfogást nem utasíthattam vissza. Nem akartam sértődést okozni, még véletlenül sem. Leonard azonban nem egyszerű kézfogást ajánlott fel: ahogy beletettem a kezem az övébe, megcsókolta a kézfejem. – Ó itt Magdaléna – mutatott aztán a szépséges nőre. – Keletről érkezett hozzánk. – Bólintással üdvözöltem, ő pedig szintúgy vissza. – A másik fiatalember pedig Barszabbász, Magdalénával együtt érkezett, nos... jó ideje már. – A sötét hajú férfi is kezet csókolt. – Williamet pedig már nyilván ismered – mutatott a férfira mellettem.

„Hm. Szóval, Williamnek hívják” – gondoltam, és valóban ekkor jutott csak az eszembe, hogy be sem mutatkozott nekem.

– Lora bajba került – mondta aztán William. – Még nincs túl a metamorfózison.

– Értem – bólintott Leonard. Világoskék szeméből szinte már atyai megértés tükröződött vissza. – Mi segíthetünk túljutni neked a nehéz időszakon, ha te is akarod, gyermekem.

– Nem akarok vámpír lenni – feleltem könnyes szemmel. – Nem akarok embereket gyilkolni. Csak szeretném visszakapni a régi életem. –

A férfi, akit Leonardnak hívtak, a fejét ingatta.

– Látom, még mindig nem érted, Lora. Ez a folyamat visszafordíthatatlan, és nincs rá gyógyír sem. A mutálódott gén aktiválódott benned, és folyamatos munkában van. Most is, mialatt mi beszélgetünk. Blokkolja a számára hibás géneket, mint az öregedésért felelőset, s felerősíti az érzékszervekért felelőset, mint a mozgás, látás, hallás. Ezek a pozitív oldalai a metamorfózisnak.

Viszont van némi hátulütője is. Az egyik az, hogy a vérünk túl lassan kering az ereinkben, így nem jutnak a szerveink időben elég tápanyaghoz. Ahhoz, hogy ezt a lassú keringést ellensúlyozzuk, kétszer annyi ásványi anyagot kell tartalmaznia a vérünknek, mint egy normális embernek.

Ennek a leggyorsabb és leghatásosabb módja pedig az, ha vért iszunk.

– De én...

– Hallgass végig – intett le. – Nem kell feltétlenül embert ölnöd a pótlásért. Ha figyeltél azt mondtam: vért, nem pedig azt: emberi vért. Az állatok vére is megteszi. Elég ahhoz, hogy jól érezzük magunkat. De gyilkossá is válhatsz, ha az első időszakban nem áll melletted senki. Az első pár hét - sőt, némelyikünknel az első pár hónap - viseli meg leginkább a szervezetet. Ha akkor ráharapsz az emberi vérré, már nehezen tudsz átállni, vagy egyáltalán nem tudsz.

Lehet élni vámpírként úgy, hogy egyszerű háziállatok vérére fogyasztod, de abból több kell, mint az emberi vérből. Abból elég egyszer inni egy nap, az állatok véréből pedig – minőségüktől függően - tízszer, tizenöt-ször is szükséges. Sokan ezért is választják az embervért. Mert egyszerűbb módszer. Ugyanakkor súlyos bűn is.

– Egy állatot sem láttam az udvarban – mondtam kábán. Már Leonard beszéde alatt is éreztem egy enyhe szédülést, de úgy látszott, nem akar elmúlni, sőt, egyre csak fokozódott.

– Mert nincs is – válaszolta a fekete hajú férfi. Az állatokat úgy hozatjuk ide, főleg disznókat, mivel az összes háziállat közül az ő véruk a legtáplálóbb. A húsvat pedig szétosztjuk a környéken élő szegény emberek között. Mármint, amit nem eszünk meg.

– Így van – bólintott William. – Mert mi is eszünk, ugyanúgy, ahogy a hétköznapi emberek. De napi tíz disznó húsát képtelenség megenni, elraktározni, ezért inkább szétosztjuk.

– Kedvesem, jól vagy? – Magdaléna odasietett hozzám, s aggódó tekintettel méregette az arcomat. Hálás voltam érte, hogy legalább ő észrevette rajtam, hogy valami nincs rendben. Most figyeltem csak meg, milyen sápadt bőre van neki is, s a szeme alatt sötét csíkok húzódtak, akárcsak Williamnak, és a két másik férfinak.

„*Nem igazán*” – akartam mondani, de nem jött ki hang a torkomon. Hirtelen minden elsötétült előttem.

2.

Egy kellemesen puha, hűvös ágyban ébredtem fel. Felettem egy mélybarna szempár, egy kedves, mosolygós arc figyelt.

– Jobban vagy? – csilingelte vékony hangján. Bólintottam, hogy igen, és felültem az ágyban. Ekkor láttam, hogy a nő mellett van egy asztalka, rajta pedig egy kis tálka, benne gőzölgő, meleg...

– Ez vér? – Magdaléna felnevetett.

– Igen, az. Disznóvér. Épp az imént hozták, még friss – mondta, és felém nyújtotta a tálkát.

– Nem, köszönöm – toltam el magam elől a kezét.

– Kérlek, Lora. Innod kell. Meg fogja könnyíteni a dolgodat. Azért ajánlott el, mert a szervezeted gyenge. Ha nem iszol, meg is halhatsz – magyarázta anyai nyugalommal.

– Azért ajánlottam el, mert tegnap óta nem ettem – vitatkoztam, akár egy makacs gyerek. – Ha valóban

segíteni akarsz, rendes ételt adj. – A nő felsóhajtott, aztán felállt az ágyam széléről.

– Egy pillanat – mondta, majd kisétált a szobából, de a vérrel teli tálkát nem vitte ki: visszatette az asztalkára.

Mialatt várakoztam, körbenéztem a szobán. Szemben egy kandalló állt, felette egy ugyanolyan széles olajfestménnyel.

– Delacroix – suttogtam mosolyogva, ahogy az ágaskodó fehér lovat szemléltem a viharban. A kandalló mellett volt az ajtó, amin Magdaléna távozott, a bal oldali falon szintén egy olajfestmény, de sokkal nagyobb, mint a Delacroix alkotás. Alatta egy széles, piros ülőhuzatos kanapé, kovácsoltvas keretes, akár az ágy. A másik oldalon egy hosszú, egysoros könyvespolc díszítette a falat az ablak mellett, - láthatóan igen régi könyvekkel - alatta pedig két karosszék állt, ugyanolyan huzattal és kivitelezéssel, mint a kanapé. Az ablakon a bordó színű sötétítőfüggöny be volt húzva. Halk kopogtatás hallatszott az ajtón. – Szabad! – szóltam ki.

William lépett be, kezében egy méretes ezüstitálcával, rajta illatos, frissen sült finomságokkal, és egy nagy kancsó gyümölcslével. Letette elém a tálkát, azután leült mellém az ágyra.

– Jó étvágyat – mondta mosolyogva. Ez már nekem is mosolyt csalt az arcomra. Szinte az összes ételt elpusztítottam, legalább fél liter narancslével leöblítve. Miközben ettem, William csendben figyelt, de ez most egyáltalán nem zavart.

Olyan éhséget éreztem, és olyan jól esett az étel, mint még soha. Miután végeztem, William elvette a tálkát, és az asztalkára tette, amelyen az egyre jobban alvadó vér is volt. Nem tulajdonítottam neki különösebb figyelmet, sőt, nem néztem rá egyszer sem, nehogy tényleg „megkívánjam”.

– Köszönöm – néztem rá hálásan. – Ez nagyon jól esett.
– William elmosolyodott. Titokzatosan, kedvesen. Sötét, karikás szemeit az enyéimbe fúrta, ahogy közelebb hajolt hozzám.

– Nincs mit – súgta vissza. Zavarba jöttem attól, ahogy rám nézett, olyan érzésem volt tőle, mintha fel akarna falni a szemeivel. Megköszörültem a torkom, aztán kibújtam a takaró alól. Megigazítottam magamon a kis nyári ruhámat, aztán felé nyújtottam a kezem.

– Nem akarsz körbevezetni a kastélyotokban?

– Örömmel. – Megfogta a kezem, és együtt indultunk el a felfedezőútra.

– Hányan laktok itt? – kérdeztem, miközben a szobákat nézegettük sorra. Hasonló volt mind, csupán színben és néhol elrendezésben volt más. – Csak négyen?

– Nem, összesen harmincan.

– Hol vannak a többiek?

– Ők... nos, szeretnek világot látni, utazgatni. Most például egy egész hónapig távol lesznek.

– És ti? Ti nem szerettek utazni?

– Néha igen, de valakinek mindig itt kell maradnia, hogy karban tartsa az épületet, na meg, hogy távol tartsa az illetéktelen behatólókat.

– Értem. Tudod, szembe ötlött, hogy mindenkinek sötét színű a szeme. Neked, Magdalénának, Barszabbásznak. Csak Leonardnak nem. Ez csak véletlen, vagy van valami oka?

– Jó megfigyelő vagy – mosolyodott el. – És nem, nem véletlen. De ebbe most ne menjünk bele mélyebben.

– Miért ne? Akkora titok? – kérdeztem majdhogynem nevetve. – William ekkor hirtelen megállt, és magához húzott. Kicsit meglepődtem ezen, de jól esett. Vonzódtam hozzá, kár is lett volna tagadni, hogy nem. El akartam

veszni sötét tekintetében. – Lora, kérlek, maradj itt velünk. Hidd el, jól éreznéd itt magad. Mindenki királynőként bána veled. Mi tiszteljük a nőket, egytől egyig. A nők pedig egymást. A vámpírok közt –legalábbis köztünk– nincsenek viták, veszekedések. Hallgatunk egymás tanácsaira, és tiszteletben tartjuk egymás döntéseit, óhajait is.

– De nem csak ezért akarod, hogy maradjak, igaz? – kérdeztem sötét szemébe bámulva. Arra vágytam, hogy megtaláljam benne az igazságot, de többet láttam annál. Valami többet, amit nem tudtam megmagyarázni.

– Nem, nem csak ezért – ismerte be. – Sosem találkoztam még hozzád hasonló lánnyal, ez alatt a kilencven év alatt.

– Nahát, ez hízelgő! – nevettem el magam.

– Kedvellek, Lora – mondta komolyan.

– Én is kedvellek, William – mondtam, egy percre átengedve magam az émelyítő érzésnek, aztán mégis eltoltam magamtól. – De nem maradhatok. Én nem tudok... vámpír lenni. Nekem ez nem megy, érted?

– El kellene fogadnod, hogy innen már nincs visszaút. Akkor könnyebb lenne. És melleleg gyilkoltál.

– Nem kell, hogy emlékeztess! – fakadtam ki. – Önvédelem volt! Van egy jó ügyvéd barátom, ő... biztosan segít majd. Ha börtönbe is kerülök, a lehető legkevesebbet fogok ülni, ez biztos.

– Lehet. De mi van, ha jön majd az átalakulás? Mit teszel akkor? Legyilkolod sorra a cellatársaidat? Az nem vezet máshoz, csakis a biztos halálhoz.

– Akkor valahogy elkerülöm a börtönt. Lehet, hogy ártatlannak találnak majd. Nagy az esélyem rá. Elmegyek... elmegyek egy orvoshoz, és kivizsgálatom magam. Manapság már igen fejlett a technika, és az

orvostudomány. Talán ki tudják javítani a hibás gént. – William szigorúan pillantott rám.

– Nem tudják. Ne áltasd magad, Lora. Nincs választásod.

– Mindig van választás – mondtam keserűen, és otthagytam őt.

A kastélynak három szintje volt; Leonardot egy emelettel lejjebb találtam meg. Gyönyörű dallamokat játszott a zongorán, szívesen hallgattam volna még sokáig, de meg kellett zavarnom a játékát.

– Az arckifejezésedből azt olvasom ki: nem akarsz köztünk maradni – mondta, miközben felállt a hangszertől. Odasétált hozzám, és kezét csókolt.

– Sajnálom – mondtam. – Én nem tudnék így élni.

– A szabad akarat szent. Tiéd a választás. De tudd: mi mindig tárt karokkal várunk, ha meggondolnád magad.

– Köszönöm, Leonard.

3.

Miután Magdaléna hazavitt, az első dologom az volt, hogy telefonáljak. Az ügyvédemet kértem. Mindent elmondtam neki, - kivéve a vámpírokat persze - ő pedig meghagyta, hogy addig be se menjek a rendőrségre, amíg meg nem érkezik.

Egy óra múlva már a helyi rendőrfőkapitány irodájában ültünk. Alacsony, bajszos fickó volt, és szerencsére igen megértő.

Miután megtörtént a kihallgatás, a kapitány eltekintett az előzetes letartóztatástól, viszont házi őrizetbe kerültem. Nem tehettem be a lábam anélkül, hogy a rendőrség ne tudott volna róla, sőt, azt találták a legjobb megoldásnak,

ha egyáltalán ki se megyek. Felhívtam a főnökömet, és kikértem az összes szabadságomat - ilyen-olyan hazugságokra hivatkozva. Reménykedtem benne, hogy majd visszamehetek dolgozni az üzletbe anélkül, hogy ő bármit is megtudna. El akartam kergetni a fejemből Williamet, és mindazt, amit a kastélyban tudattak velem.

Nehezen tudtam elaludni, s mikor végre sikerült, akkor sem sokáig volt nyugalmam. Szörnyű rémálom gyötört, amelyben embereket gyilkoltam, és a vérüket ittam. Amikor felriadtam, furcsán éreztem magam. Farkaséhes voltam, pedig az idegállapotom ellenére azért jól bevacsoráztam. Kisétáltam a konyhába, és kinyitottam a hűtőt. Fintorogva csuktam vissza: semmi ínyemre valót nem találtam.

Kinéztam a konyhaablakon, két rendőrautót is láttam a házam előtt. *„Ezek tényleg elég komolyan veszik a házi őrizetet”* – gondoltam. Szomorúan felsóhajtottam, aztán visszafeküdtem az ágyamba, és megpróbáltam elaludni, de nem ment. William arca lebegett előttem folyton.

Egy órán keresztül forgolódtam, aztán felültem. Ami az elmúlt napokban történt velem, sehogy sem akart a tudatomig eljutni. Még hogy én vámpír! Nevetséges. Nincs is ilyen, csak a filmekben! Csak kitaláció az egész, vámpírok nem is léteznek! El akartam temetni az agyam legmélyére még azokat a tényeket is, amelyek viszont mind emellett szóltak. Hogy az érzékszerveim kifinomultak, hogy remekül látok a sötétben, hogy meghallok messziről olyan hangokat, amely egy normál ember esetében képtelenség lenne, hogy szinte égeti a bőrömet az erős napsütés, és nem úgy, mint azelőtt, hanem sokkal fájdalmasabban.

Hogy gyorsabban tudok mozogni, és hogy amikor megöltem azt az embert, inni akartam a véreből.

„–Jézusom! Inni akartam a véréből!” – A tenyerembe tettem az arcom, és éreztem, ahogy a meleg könnyeim benedvesítik az arcom, amint lefelé csordogálnak.

– Nem akarom ezt – nyögtem, és azt kívántam, bárcsak felébredhetnék ebből a szörnyű rémálomból.

Macszkanyávogás hallatszott kintről. Füleltem.

Felkeltem, és felhúztam az ablakomat: egy kisebb cirnos macska somfordált a virágoskertben, talán valami kisebb állatra vadászhatott. Hirtelen forróság öntött el, s mintha meghallottam volna a négy lábú szívdobogását. Összeszorítottam az ajkam, és megmarkoltam a függönyt. Imádtam a macskákat. – Nem akarlak bántani – suttoztam, mire a macska felnézett rám, mintha hallotta volna, hogy neki beszélek. Nyávogott egyet, én pedig úgy éreztem, mindjárt megőrülök a kintől. Egyre hangosabban éreztem a lüktetést belőle. Csak egy szörnyű vinnyogás hagyta el a torkom, mielőtt cselekedtem. Egyetlen mozdulattal ugrottam ki az ablakon, s kaptam el a macskát a szűrénél fogva. Az arcom elé emeltem, és egyenesen a szemébe néztem. A macska morogni kezdett. „Tam–tam, tam–tam” lüktette a szíve. Tisztán hallottam.

A következő pillanatban már a véréből ittam. Mind az utolsó cseppig kiszívtam belőle. Csak mikor már nem maradt több, akkor eszméltem rá, mit is tettem. Ijedten dobtam el magamtól a dögöt, s a karommal a számat törölgettem. Ekkor ajtócsapódást hallottam: az egyik rendőr kocsit.

– Van ott valaki? – kiáltotta felém egy mély hang, egyre közeledve. Átugrottam a virágoskert szélét körbefutó sövény mögé, s ott bújtam meg. A rendőr belesétált a nárciszok közepébe, zseblámpájával maga köré világítva. Nyilvánvaló volt, hogy észreveszi majd a döglött állatot. – Mi a fene... – már csak ennyit engedtem mondani neki.

Szempillantás alatt letámadtam, a földre tepertem, és a nyaki ütőérébe mélyesztettem a fogaimat. Semmihez nem volt fogható az az érzés, amit ez a vérszívás okozott. Meleg, édes, sós... a minden volt egyszerre. Kétségtelenül fenségesebb volt, mint annak a

macskának a vére. A mennyországban éreztem magam, miközben a sűrű, életerővel teli, meleg emberi vért szipolyoztam. Néhány perc múlva elégedetten mosolyodtam el. Végre jóllaktam.

Újabb kocsiajtó csapódott. Mintha most ébredtem volna egy szörnyű álomból, azonnal észhez tértem, s még fel sem fogva tettem súlyosságát menekültem el onnan. Zokogva rohantam át az úton, egyenesen a parkba, ahol egy fa mögött bújtam meg.

Nem sok idő telt bele: a rendőrautók követni kezdtek, szirénázva, vijjogva, akár az éhes keselyűk. Minden porcikám remegni kezdett, és átkoztam magam azért, hogy egyáltalán létezek.

Felsikoltottam, amikor valaki megfogta a kezem.

– Én vagyok – súgta egy ismerős hang, s most először jobban örültem ennek a hangnak, mint bárminek eddig életemben. Sírva borultam a férfi oltalmazó karjaiba.

– William...

– El kell tűnnünk. – Egész az autójáig vonszolt. Beültetett, aztán behuppant mellém, és beletaposott a gázba. A vaskapu kinyílt előttünk; William ezúttal nem hagyta kinn a járgányt, behajtott vele a kastély udvarába.

Óriási megkönnyebbülés volt újra e falak közt lenni, sehol nem éreztem volna akkor nagyobb biztonságban magam.

III. VÁMPÍRÉLET

1.

Két hónapja laktam már a kastélyban, s lassan kezdtem hozzászokni. Nem gyötörtek rémálmok sem, mint az első pár hétben. A metamorfózison túlestem, immár én is közjük tartoztam. Vámpír lettem. Elfogadni még mindig nem tudtam, viszont megpróbáltam együtt élni a ténnyel.

A rendőrök eddig nem bukkantak a nyomomra, de arra is volt tervünk, ha megtalálnának. Időközben a többiek is hazatértek az utazásból, és mind nagyon kedvesen bántak velem: néhányan túl kedvesen is, és ezt William is észrevette. Azonnal ki is kötötte, hogy már foglalt vagyok, a facér férfiak pedig megértették ezt, és tiszteletben tartották.

William pedig helyesen mondta: valóban foglalt volt a szívem. A kastélyba költözésem után két héttel már egymás karjaiban ébredtünk fel Williammel, s a reggeli disznóvér adagunkat is együtt fogyasztottuk.

Az emberi vér után valóban silányabbnak tűnt, viszont boldoggá tett az a tudat, hogy nem kell többé embert ölnöm. Annak a szerencsétlen rendőrnek a halálát is sokáig tartott feldolgozni, s Leonard határozottan megtiltotta, hogy kitegyem a lábam a kastélyból legalább addig, amíg hozzá nem szokom az állatvérhez, és ehhez az életstílushoz.

Leonard volt a legidősebb, s a legtapasztaltabb mindannyiunk közt, és természetesen a legbölcsebb is. Sok vámpír köszönhette neki a gyilkolástól való

megmenekülést. Azt sosem árulta el, hogy hány éves, csak annyit, hogy öregebb, mint gondolnám. Williamat is hiába faggattam, azt mondta: még nem készültem fel az igazságra. Viszont rengeteg más dolgot megtudtam. Többek között azt is, hogy a vámpírok - a hiedelemmel ellentétben - nem félnek a kereszttől, a templomoktól, vagy a szentelt víztől. És nem is lesz bajuk tőle. Sőt, nem csak, hogy nem félnek, de a legtöbbjük Istenhívó. Innen tudtam biztosan, hogy ők nem lehetnek ördögi teremtmények.

Külön imatermők voltak a kastélyban, egy nagyon szép oltárral, ahol vasárnaponként ugyanúgy megtartották a miséket, - főképp, hogy még pap is volt köztük - mint akármelyik másik hétköznapi ember.

Rendkívül változatosak voltak a lakótársaim: volt köztük író, fogorvos, ügyvéd, ácsmester, énekesnő, pszichológus - aki igen sokat segített nekem az első időszakban- modell, zeneszerző, informatikus, szakács, tolmács, festő, szobrász, de még filozófus is. S mivel mindenféle témára nyitott voltam, szívesen elbeszélgettem velük.

Minél többet beszélgettem, annál nyitottabb lettem, és lassan, de biztosan a lelkem megnyugodott. Tudtam, hogy köztük biztonságban vagyok, és, hogy ezentúl egy másik, új életet élek majd. Minden egyes nappal inkább voltam vámpír, mint ember, és minden egyes órával vonzóbb lett az új személyiségem, és az új életem.

Egy napon meglepetésben volt részem, olyanban, amire egyáltalán nem számítottam. Williammal engedélyt kaptunk Leonardtól egy romantikus vacsorára az egyik legkitűnőbb étterembe a legközelebbi városban. Az este szépen indult; bár ősze fordult már az idő, még mindig

éreztem a nyár enyhe leheletét, ezért mindketten kint akartuk elkölteni a vacsoránkat, az étterem teraszán.

Volt ott még két szerelmespár rajtunk kívül, akik láthatóan csakis egymással voltak elfoglalva. Megrendeltük az ételt, és William kért egy üveg bort is. Nem hagyta a pincérre, hogy kitöltse a poharakba, mintha minden egyes mozdulatot, amit értem kell tenni, ő szeretne magának. De nem bántam. Mosolyogva vettem el tőle az édes vörösborral töltött poharam.

– Köszönöm. Örülök, hogy elhoztál ide – sóhajtottam boldogan, és beleszippantottam a városi levegőbe. Kicsit azért hiányzott a régi életem, de nem túlságosan.

– Alig bírtam meggyőzni Leonardot – mondta nevetve.

– Ha tudnád, mennyit könnyörögtem neki!

– De megérte – mondtam, és belemerültem arcának szépségébe. Sötét szemével titokzatosan fürkészte az arcom, mielőtt megszólalt.

– Igen, talán meg.

– Hogy érted ezt?

– Majd meglátod. Előbb együnk – válaszolta titokzatosan, én pedig belementem a játékba. Nem kellett sokat várni, hamarosan megérkezett a vacsora. Fenséges volt, bár a kastély szakácsára sem panaszkodhattam: az első fogás után, amit tőle kóstoltam, minden kétség nélkül elhittem, hogy a világ legjobbjai közé tartozik. – Szeretnék kérdezni tőled valamit – mondta aztán. Kicsit zavartnak tűnt, s egészen addig nem is sejtettem mi baja, amíg elő nem vett az öltönye belső zsebéből egy apró dobozkat, s felém nem nyújtotta felnyitva.

– William...

– Lora hozzám jössz feleségül? – kérdezte azzal a sejtelmes mosollyal az arcán, amit annyira szerettem benne. Hirtelen a legszívesebben egy hatalmas „igen”-t

kiáltottam volna, de valami mégis visszatartott. Nem az érzéseim. Nem... Valami más.

Forróság futott végig rajtam, a kezeim remegni kezdtek, gyönyörű gondolataim gonosz indulatokká formálódtak át. Nem értettem mi történik velem, csak ösztönösen jöttek, maguktól.

– Lora! – hallottam a távolból William hangját.

„*Tam–tam*”, „*tam–tam*” csak ez erősödött egyre a fülemben. – Mi bajod, Lora? – Képtelen voltam válaszolni, csupán valami hörgésféle hagyta el a torkomat. Oldalra néztem. A mellettem lévő asztalnál egy vékony nő ült, úgy tűnt, minthogyha várna valakire. Nem értettem, miért ébreszthette fel bennem a vágyódást, hiszen mások is ültek ott, én mégis csak az ő vérére szomjaztam.

„*Vér!*” – kiáltotta egy démoni hang a belsőmben. – „*Idd meg!*”

Felugrottam, s a nő felé kaptam, valami azonban visszarántott. William keze. Ordítottam, hörögtem, William pedig azonnal a kocsihoz vonzolt, belökött, és rám csapta az ajtót. Még előttem volt a nő megrémült tekintete, velőt rázó sikolya. Nem akartam szabadulni ettől a képtől. Egy mozdulattal feltéptem az autó ajtaját úgy, hogy az a kezemben maradt, s dühödtem dobtam arrébb. Az a néhány éppen arra menekülő járókelő éppen el tudott ugrani előle. A rémült arcok vonzottak, nekik akartam rontani, de William megragadott és magával vonzolt. – Kérlek, Lora! – üvöltötte a fülemben kétségbeesetten. – Nyugodj le, kérlek! – Erősebb volt, mint én, így nem tudtam kiszabadulni a szorításából. Velem együtt ült be a vezetőülésre. Az egyik kezével engem próbált visszatartani, a másikkal indított. Beletaposott a gázba, és amilyen gyorsan csak tudott, elhajtott a város széléig.

Ez idő alatt kissé lenyugodtam, és átmásztam a másik ülésre. Nem volt, ami felhergелjen, nem éreztem már vérszagot.

William letért az útról, és megállt a kocsival. Két kézzel markolta a kormányt, a fejét ráhajtotta a kezére, úgy dörzsölgette a homlokát.

– Sajnálom...

– Nem! – kiáltotta, aztán valamivel nyugodtabban folytatta. – Nem te tehetsz róla. Hanem én. Még nem lett volna szabad kihoznom téged.

– Nem erről van szó. Én... nem ettem, mielőtt elindultunk. Mármint vért. Kihagytam az esti adagomat, valahogy megfeledkeztem róla, sajnálom. Az én hibám.

– Lora... Hogy lehetsz ennyire felelőtlen? Tudod, hogy az kötelező! Tisztában voltál velem, hogy emberek közé jövünk! – Ez volt az első eset, hogy William fakó arcán megvetés tükröződött irányomba.

– Olyan izgatott voltam az este miatt, – magyaráztam – hogy megfeledkeztem róla. Sajnálom.

– Ez nem olyasmi, amiről csak úgy meg lehet feledkezni! – kiáltott rám magából kikelve. – Az Istenért Lora, te egy VÁMPÍR vagy! Két hónapja minden átkozott este megittad azt a nyavajás vért! Csak pont ma este nem tudtad?! Napokig könyörögtem Leonardnak, hogy engedjen ki! Titokban vettem meg a gyűrűt! Napokig rejtegettem! Készültem erre az estére, hogy tökéletes legyen! Hát ennyit jelent neked?!

– Nem! Dehogy! – kiabáltam vissza. Mondtam, hogy SAJNÁLOM! Nem akarattal volt! Én is készültem erre az estére, és nagyon örültem neki! Azt hittem, megértőbb leszel... – mondtam csalódottan. – Tudod, én hiszek abban, hogy semmi nem történik ok nélkül. Lehet,...hog

ez valamiféle jel volt. Figyelmeztetés. – William arcán hirtelen ijedség jelent meg.

– Ezt meg hogy érted? – Gombóc szorította a torkomat. Alig bírtam kimondani a kigondolt szavakat.

– Úgy, hogy szakítok veled. Elmegyek.

– Nem... – ingatta a fejét hitetlenül. – Ezt nem gondolhatod komolyan, Lora.

– Jobbat érdemelsz nálam, William. Olyan nőt, aki... nem okoz csalódást neked, és nem sodor veszélybe sem.

– Nem, várj! – fogta meg a karom, amikor kiléptem az ajtó nélküli oldalon. – Dühös voltam, mert azt akartam, hogy emlékezetes legyen az este. De ez nem jelenti azt, hogy nem szeretlek, vagy, hogy emiatt szakítanunk kellene.

– Szerintem emlékezetes este volt – válaszoltam könnyes szemekkel. – Olyan este, amelyet többé nem akarok. Ég veled, William – mondtam, aztán kiszálltam a kocsiból, és a rendkívüli gyorsasággal, amit vámpírlétemmel együtt kaptam, berohantam az úttest melletti sűrű erdőbe.

2.

Attól az estétől kezdve egy ideig a saját utamat jártam. A szívszaggató fájdalom, amelyet William hiánya okozott, már-már elviselhetetlenné vált. Sokszor kérdezgettem magamtól: Vajon ez is a vámpírléttel jár? Hogy sokkal nehezebben viselem a lelki fájdalmat, mint az átlagos ember?

Sosem tudtam rá válaszolni.

Nem mentem az emberek közé; nem mertem. Erdőkben, sziklás vidékeken kerestem táplálékot magamnak.

Vadonélő lettem, ahogy az igazi vadállatokhoz illik. Mindegy volt, hogy jámbor őz, vaddisznó, nyúl, vagy akár pocok. Azt ettem, ami az utamba került.

Három hónapon keresztül vándoroltam, bujkáltam, természetes tavakban fürödtem, tiszta vizű forrásokból ittam, barlang belseje, fa teteje volt az otthonom.

S mindeközben észre sem vettem, milyen távol is kerültem a kastélytól, és Williamtól...

A tél is beköszöntött lassacskán, s az élelemforrásaim kezdtek kiapadni. A tavak befagytak, a barlangok bejáratait hó takarta előlem, vagy olyan állatok foglalták el, akikkel nem volt tanácsos ujjat húzni. Az apró állatok is mind megbújtak a földben, az üregekben, a nagyobbak pedig csak igen ritkán jöttek elő.

Éheztem. A hidegnek csak egyetlen szempontból örültem: nem volt túl sok napsütés. Minél több ideje voltam vámpír, annál inkább örültem annak, ha a Nap hosszú időre a felhők közé bújt.

Azt hittem, meg fogok halni. Három napja nem találtam már semmiféle ételmet, amikor megtörtént a csoda. Már ha annak lehet nevezni.

Egy kopár, vastag törzsű fa alatt ültem az éhségtől kábultan, amikor rám talált.

Felkapott az ölébe, és nagyon hosszúnak tűnő ideig vitt. Végül becipelt egy rozoga, elhagyatottnak látszó épületbe, és valamelyik helyiségben lefektetett egy ágyra.

Az első dolga az volt, hogy megitatott: vérrel. Fogalmam se volt róla, honnan tudta, hogy vámpír vagyok, - a hiedelemmel ellentétben ugyanis a vámpíroknak nincsenek hosszú szemfogaik - de tudta. Tíz percen belül aztán új erőre kaptam tőle, mondhatnám, régóta nem éreztem már ilyen jól magam.

A férfi végig ott volt mellettem. Magas, kisportolt testalkatú, elegáns öltözetben. Félhosszú, világosbarna haját hátrafésülve hordta, az arca bal felén azonban egy nagyon csúnya sebhely éktelenkedett, amely a bal szeme aljától egész az állkapcsáig húzódott. Ijesztő volt ugyan, de a hála, amit iránta éreztem elvette ezt a benyomást. Hisz megmentette az életem...

„*William!*” – üvöltötte bennem egy hang. Úgy éreztem cserbenhagyott, amikor engedte, hogy elmenjek.

– Hol vagyok? – kérdeztem a férfit az ágyból kikelve. Ő megfogta a vállam, és visszaültetett.

– Pihened kell még – mondta halkán.

– Jól vagyok, hála neked.

– Gyűjtsd az erőd, szükség lesz rá.

– Igen... tovább kell folytatnom az utam. – a sebhelyes arcú most felkacagott. Valahogy nem tetszett ez nekem.

– Nem, kedvesem. Te már közénk tartozol. – Nem akartam hinni a fülemnek.

– Hogy... érted ezt?

– Holnap Alexis elé állsz. Neki majd beszámolhatsz a múltadról.

– Nem... Várj, én nem szeretnék itt maradni. Végtelenül hálás vagyok neked azért, hogy megmentettél, de...

– Akkor talán világosabban fogalmaznék. Látom még annyira új vagy, hogy nem ismered a vámpírok ősi törvényeit.

Az első és legfontosabb: Attól a naptól kezdve, hogy iszol az embernek véréből, Lucianus seregéhez tartozol.

A második: Annak engedelmeskedsz, aki először inni ad neked, hogy megmentsen a haláltól.

És végül a harmadik: Kötelező vagy részt venni a beavatási szertartásban, s a háborúban, melyet Lucianusért vívunk. Most pedig pihenj. Holnap

találkozunk – mondta ellentmondást nem tűró hangon, s mielőtt még kilépett volna az ajtón, még hozzátette: – A szökésért pedig, halál jár.

Most voltam csak igazán nagy bajban. A halhatatlanság, - mint azt Williamtól megtudtam - nem teljesen igaz. A vámpírok nem öregszenek ugyan, s a sebeik is gyorsabban gyógyulnak, mint az átlagos embernek, de őket is meg lehet ölni. A fej levágása az egyik legelterjedtebb módszer, - mivel az agy igen bonyolult szerv, s a test nem képes azt újra növeszteni - de attól is meghalhatnak, ha a szervezetük sokáig nem jut vérhez.

Aznap éjszaka egyáltalán nem aludtam, de nem mertem elszökni, nem tudhattam, hányan vannak még az épületben. Egész éjjel azon rágódtam, vajon miről is beszélt ez a sebhelyes arcú. Leonard valóban nem említette ezeket a törvényeket, ahogy William se. Fogalmam se volt róla, ki is az a Lucianus.

Reggel, ahogy a Nap első sugarai elérték a földfelszínt, a sebhelyes arcú visszatért, kezében egy pohár vérrel.

– Igyál – nyújtotta felém. A tegnapi hirtelen jött erőnlét, és a vér minősége után sejtettem, hogy nem itathat velem mást, csakis...

– Embervér? – kérdeztem, miközben beleszagoltam a pohárba.

– Egy igazi vámpír ezt issza – felelte. – Igyál, ha erős akarsz lenni.

– Nem iszom többé ember véreből! – kiáltottam dühösen, s a poharat úgy, ahogy volt hajítottam el a hátam mögé a sarokba.

A sebhelyes arcú felordított és akkora pofont adott, hogy azonnal a vérben ázó, széttört üvegszilánkokban landoltam. Most én ordítottam. A szilánkok, ahol csak

értek, belém fúródtak, egy nagyobb darab pedig a tenyerem közepébe állt.

– Márpedig nem lesz más választásod, ha életben akarsz maradni! – üvöltötte mennydörgő hangon. – Azt ajánlom, szürcsöld fel a padlóról a reggelidet, mire visszajövök, és tedd rendbe magad. A szobáddal szemben van a mosdó – mondta közönyös hangon, és távozott.

A hála, amit még tegnap éreztem iránta, teljes gyűlöletté alakult át bennem. De igazat kellett adnom neki.

Először kiszedegettem a szilánkokat magamból fájdalmas vinnyogások közepette, aztán felittam a vért legalább onnan, ahol nem volt tele üvegdarabkákkal.

3.

Ahol lehetett, lemosakodtam. Megmostam a hajam is, és kiengedve hagytam. Mire visszamentem a szobába, egy gyönyörű, sötétkék ruha várt az ágyon. Mivel hónapok óta ugyanazt a ruhát viseltem, - bár a természetes vizekben mindig volt lehetőségem kimosni, a szakadások akkor is megmaradtak rajta, s mosószer híján mégsem lett teljesen tiszta - nem haboztam lecserélni magamról. Egy pár, hozzá illő cipőt is kaptam, s mire végeztem, a férfi is visszaért.

– Jó kislány – vigyorgott elégedetten, végigmérve sötét szemével. – Indulhatunk.

– Hová?

– Alexis elé.

A szobából egy hosszú folyosó vezetett egy nagyobb terembe. Odalenn tűz ropogott egy nagy kandallóban, az ablakon beszűrődő fény ártalmatlan volt, a Nap nem sokkal a felbukkanása után vastag felhőtakaróba burkolózott, s úgy tetszett, egyhamar nem is akar előbújni

onnan. Odakinn tombolt a hóvihar; amikor a szobámban utoljára kinéztem a sötétítőfüggöny mögül, még csak szállingóztak a pelyhek. Most viszont vad táncba kezdtek, s a már lehullott rétegre még többen telepedtek.

Velem szemben egy trónszékhez hasonlító, bíbor színű fotelban várt rám egy ismerősnek tűnő alak. Bár a ruhája más volt - fehér buggyos ujjú ing és fekete nadrág, illetve öltöny helyett hosszú, nyakig begombolt pap-szerű ruhát viselt - és szőke haja sem volt hátul összefogva, meg mertem volna esküdni rá, hogy...

– Leonard! – bukott ki a számon, s majdhogynem felnevettem a megkönnyebbüléstől. *„Hát persze! Ez egy lecke volt! Megleckéztettek! Meg is érdemeltem, amilyen hülye voltam!”*

Azonban a férfi, akit Leonardnak hittem, felugrott a székből, és dühödten indult meg felém. Az arcom a két keze közé fogta, úgy nézett a szemembe.

– Hol találkoztál vele? – kérdezte indulatait visszafojtva. Ekkor már tudtam, hogy nem ő az. Bár kísértetiesen hasonlított rá, az arcát, mintha lemásolták volna, de a hangja és a jelleme nem ő volt. – Mondd te lány! – rázta meg a fejem türelmetlenül. – Hol találkoztál Leonarddal?!

– Nem tudom – nyögtem. Már bántam az elszólást, viszont ha már megtörtént, legalább annyit megtehetek még, hogy hazudjak érte. – Nem emlékszem. Nem mutatták meg az utat. – A férfi felmordulva engedett el.

– Nem számít. Előbb vagy utóbb rátalálok. De most beszéljünk inkább rólad, kedvesem. Mióta éled már a vérszívók életét?

– Pár hónapja csupán.

– S hogy kerültél a területünkre?

– Embert öltem. Rendőrt. El kellett menekülnöm.

– Ne aggódj, kedvesem – mondta széles mosollyal az arcán. – Mindenki így kezdi. De Olivernek köszönhetően – mutatott a hátam mögött álló sebhelyes arcú férfira – megmenekültél. S most, hogy közöttünk vagy, már nincs mitől félned. A hűségedet pedig, megjutalmazzuk.

– Mit kell tennem? – A férfi felnevetett, s visszasétált az antik darabhoz, amely leginkább egy trónszékre hasonlított.

– Egyszerű a feladatod – mondta, lassan beleülve. – Ölnöd kell. Vadásznod. Azokra, akiket én jelölök ki neked. – Ettől a választól tartottam a leginkább. Lehunytam a szemem, aztán lepillantottam a tenyeremre, amelybe az üvegdarab fúródott. Megsimítottam a heget: már alig látszott belőle valami.

– S ha nemet mondok?

– Halállal lakolsz. De ha engedelmeskedsz, meglesz a jutalmad.

– Mi lenne ez a jutalom?

– Valódi halhatatlan lehetsz – válaszolta olyan kedvességgel a hangjában, hogy az már túlzás volt. – Többé nem lesznek sebeid, sérüléseid. Érinthetetlen leszel. Félelmek és fájdalom nélkül.

– Rendben – egyeztem bele, de csak látszólag. Bár valóban vonzó volt az ajánlata, inkább csak időt akartam nyerni. Időt arra, hogy kitaláljam, hogyan tovább. – De kérek egy tisztább szobát.

– A legszebb szobát kapod az épületben – mondta elégedetten, aztán a sebhelyes arcúhoz fordult. – Oliver! Intézkedj.

– Parancsára, nagyuram – hajolt meg alázatosan a férfi. Csak remélni mertem, hogy ablak is lesz azon a szobán.

Oliver az épület legtehetősebb sarkába vezetett. Valóban takaros, tágas szoba volt, és szerencsére ablakkal is

rendelkezett, amit még nagyobb szerencsémre nem takart el az ágy támlája. Így bármikor hozzáférhettem, szabadon kinyithattam, ami nem volt hátrány az adott helyzetben.

Oliver mormogott valamit az orra alatt, aztán otthagyt. Néhány perc múlva kopogtattak az ajtómon: egy szobalány nyitott be, egy halom ruhával a kezében.

– Ezek az úr asszonyáé voltak – csilingelte kedvesen. – Az úr küldi önnek, hogy mindig csinos lehessen. – Szívesen mondtam volna erre valami nem egészen odaillőt, de a szobalány olyan kedves volt, hogy csak egy bólintással nyugtáztam a dolgot. Miután a lány bepakolta a szekrényembe a ruhákat, és végre magamra maradtam, az első dolgom volt elhúzni az ablakon a hatalmas sötétítőfüggönyt.

Odakint még mindig ítéletidő tombolt, az épület körül - amennyire láttam - nem volt kerítés, csak a nagy havas pusztaság, azon túl pedig egy erő kezdődött. Valószínűnek tartottam, hogy onnan cipelt el a sebhelyes idáig.

Szomorúan bámultam kifelé. Hiányzott a kastély. Hiányzott William. De csak magamat okolhattam a sorsomért. A jó vámpírok segíteni akartak rajtam, én pedig otthagytam őket. S most fejevadász lesz belőlem, hacsak nem történik valami csoda. Mert az ablakon ugyan kiszökhettem volna, de jól tudtam: ebben az időben a saját vesztembe rohannék, s ezzel bizonyára a vendéglátóim is tisztában voltak.

4.

Az első feladatomat hamarabb kaptam, mint amire számítottam. Jó messze volt ide egy falu, egy igen szegény falu, ahol az emberek attól voltak a legboldogabbak, ha

enni tudtak adni gyermekeiknek. Innen kellett becserkésznem az első áldozatomat, méghozzá egy fiatal férfit, aki néha bemerészkedik vendéglátóim területére, hogy vadásszon, vagy télen a befagyott tóból halat vigyen haza a családjának, és a többi falubelinek.

Sosem fogott még el undor a munkámtól, - miért is fogott volna? - ez azonban durva volt, ha összehasonlítottam az ékszerek eladásával.

Az egyik kopár fa tetején vártam a vadászt - pontosabban a vadat. Micsoda irónia volt ez: az élet iróniája. A vadász nem is sejtí, hogy ő is csak egy áldozat.

Nem tehettem meg, hogy nem teljesítem a parancsot, Oliver biztosított róla, hogy végig figyelni fog. Ez volt az én beavatási szertartásom: az első vadászatom. Nem akartam elhinni, hogy gyilkolni készülök. Ez nem olyan volt, mint amikor elborult az elmém, és nekirontottam a rendőrnek, vagy annak a fickónak a parkban. Most tudatosan cselekedtem, és ez volt benne a legborzasztóbb. Nem akartam átállni a gonosz vámpírokhoz. Mégis megtettem.

Ahogy a férfi alám ért, én ugrottam, és leterítettem.

„*Ne nézz a szemébe! Ne nézz a szemébe!*” – kiáltotta bennem egy hang. Eltakartam a szemét, leszorítottam a fejét, és haraptam. A fogaimmal átvittem a nyaki ütőerét, és egészen addig szívtam a vérét, amíg tehetetlen kapálózása véget nem ért.

Zokogva engedtem el. Leborultam mellé a hóba, és elstutogtam érte egy imát.

– Szép munka volt! – Észre se vettem, hogy Oliver mellettem van. Elégedetten tapsolt, sebhelyes arcán szétterülő vigyorral. Meg tudtam volna ölni. – Teljesítetted a feladatod, a beavatási szertartáson túlestél. Gyerünk –

mondta, felemelve a holttestet. – Amíg még friss. Ne várassuk a többieket. – Alexis is elégedett volt velem, azt mondta, méltó vagyok rá, hogy Lucianust szolgáljam.

De én nem akartam méltó lenni.

Aznap este a szobámban felállítottam a szökési tervet. Elhatároztam, hogy ha meg is halok emiatt, akkor sem fogok többé embert ölni.

IV. A SZABADULÁS

1.

Két hetet töltöttem már a gonosz vámpírok fogságában, amikor megtörtént a csoda.

A szökést a következő kijelölt megölése alkalmával akartam végrehajtani, de Alexisnek úgy látszott, nem akaródzott feladatot adni.

Amikor Oliver bejött hozzám azzal, hogy Alexis beszélni kíván velem, már azt hittem, az újabb áldozatról akar beszámolókat tartani. Ehelyett azonban egy vacsorára invitált: kettesben.

– Fél óra múlva gyere a szobámba, kérlek – mondta nyájasan. – A legszebb ruhád vedd fel. Anna majd segít az öltözködésben. *„Ez már nem kezdődik jól”* – gondoltam, de nem mertem nemet mondani. Azt ugyan észrevettem rajta, amióta csak ide kerültem, hogy nem hagyom hidegen, de azt reméltem, nem akar majd kikezdeni velem. Akárhogy is volt: még mindig Williamat szerettem. Gyakran álmodtam vele, s még gyakrabban riadtam fel sírva, miközben őt kerestem. Hiányzott a puha keze, a fakó bőre, a sötét, titokzatos szeme, a mosolya, gyengéd érintése. Ezekre gondoltam, miközben Alexis szobája felé lépkedtem.

Ahogy közelebb értem, beszélgetést hallottam kiszűrődni bentről. Csendben lopóztam oda, de nem tettem az ajtóra a fülem. Lévén különleges képességeimnek, így is jól hallottam őket.

– Meg kell találnom Leonardot – hallottam Alexis hangját. – Lucianust csak vele együtt támaszthatjuk fel.

– Talán a lány a nyomára vezet majd – mondta Oliver.

– Igen... Én sem vagyok biztos benne, hogy igazat mondott nekem róla. De ne aggódj, hú Oliverem. Ha tud valamit, az ma este ki fog derülni. – Nyeltem egyet, aztán bekopogtam. Oliver nyitott ajtót, s ezzel együtt távozott is. Alexis az ablaknál állt, és az esti tájat figyelte. Pár napja abbamaradt a hóvihár, s azóta nem is tért vissza. – Gyönyörű vagy, Lora – mondta, amikor meglátott. Odasétált hozzám, és végigmért világoskék szemével. – Kitűnő választás – mondta a ruhámra.

– Anna érdeme – mondtam.

– Pezsgőt? – Nem várta meg a választ. Egy kis asztalkán az ágya előtt egy üveg francia pezsgő állt: Dom Perignon, mellette két pezsgős pohárral. Williammal gyakran ittuk ezt a fajtát. Minden napunk ünnep volt együtt. Alexis töltött a poharakba, és az egyiket átnyújtotta. – Azt hiszem, van mit ünnepelnünk.

– Igazán?

– A múltkor nagyon jó munkát végeztél, sajnálom, hogy idáig húztam az ünneplését. – Én viszont egyáltalán nem bántam. Sőt, annak örültem volna a legjobban, ha egyáltalán nem akarja megünnepelni. Miután koccintott velem, belekortyoltam a pezsgőbe, és lehunytam a szemem. Egy pillanatra az egyik legszebb Williammal töltött esténk jutott az eszembe. Méghozzá az első randevúnk. Emlékszem, a kastélyban volt egy terem, amit nem használtak. Nem értettem, mi folyik ott az első napokban, mire a nagy rendezkedés. Aztán, amikor letakarta a szemem, és bevezetett, már tudtam: értem tette, értem készült. A terem annyi virággal volt feldíszítve, amennyit addig még nem is láttam együtt.

Középen egy asztal állt, szépen megterítve két személyre, rajta meggyújtott gyertyával, s egy üveg Dom Perignonnal. Félhomály volt, a sarokban Vivaldi Négy évszaka szólt, egy igazi gramofonból, a padlón vörös rózsaszirmai heverték. Az volt életem legszebb éjszakája...

Vissza kellett térnem a valóságba. Alexis helyet kínált az asztalnál, majd ő is leült, s az asztalon álló csengettyű megrázása után a szobalány máris hozta a kocsin az ételt. Odagurította mellénk, majd leemelte a tálról a kupolát. Egy óriási homár feküdt rajta. Szerettem a homárt, éhes is voltam, hát jóízűen falatoztam belőle, miután a szobalány távozott.

– Szóval, Lora – kezdte aztán Alexis – hogyan is kerültél abba az erdőbe?

– Azt hittem, ezt már megbeszéltük – feleltem kábán. Úgy éreztem, mintha az ital kissé a fejembe szállt volna, habár nem ittam, csak egy pohárral. – Otthagytam Williamat azon a napon, amikor feleségül kért. – Ijedten kaptam a szám elé a kezem. – Én...

– Ismered Leonardot, igaz? Jártál a házában.

– Igen... – feleltem akaratom ellenére.

– Mi a baj, Lora? Hirtelen igazat kezdtél mondani? – A pohárra néztem.

– Mit tettél az italomba? – Alexis felnevetett.

– Ó, csak egy kis igazságszérumot. Azt a fajtát, aminek még egy igen erős jellem sem állhat ellen.

– Te...!

– Na-na – emelte fel a mutatóujját szórakozottan. – Mielőtt elmenne a hatása - vámpíroknál ugyanis kevesebb ideig hat - még kérdeznék egyet-kettőt. Például: el tudnál-e vezetni Leonardhoz?

– Nem tudom, talán – válaszoltam annak ellenére, hogy egy határozott „nem”-et szerettem volna kinyögni.

– Hol lakik?

– Egy kastélyban, jó messze innen. – Könnyek csordultak ki a szememből. „*Leonard! Ne haragudj, Leonard!*”

– Egész pontosan, hol? – Egy pillanaton múlt csupán, hogy el ne áruljam. Hatalmas üvegcsörömpölés vetett véget a kényszerített beszélgetésnek.

Egy ismerős alak ugrott keresztül az ablakon. Fekete, hosszú ballonkabátot viselt, sötét szemei végtelen dühöt szórtak Alexis felé. Aztán rám nézett. Még

a könnyeimen keresztül is észrevettem a tekintetében valamit, amit már nagyon régen láttam. Úgy hívják: szeretet.

Felugrottam, és elkezdtem rohanni felé, de Alexis gyorsabb volt. Visszarántott, és felkapva az asztról a kést, amellyel nemrég még a homár vágta fel, a torkomnak szegezte azt.

– Engedd el! – üvöltötte William dühödten.

– Ha közelebb jössz, levágom a fejét – sziszegte Alexis a fülem mellett. William tehetetlenségében felordított, én viszont kihasználva Alexis gonosz kacaját, a hasába vágtam a könyököm olyan erővel, hogy a falig repült tőle.

Vámpírlétem teljes sebességét kihasználva ugrottam Williamhez, ő pedig felkapva az ölébe ugrott ki velem az ablakon, egyenest a hóba. Onnan az útig futottunk, - már amennyire lehetett a nagy hótól - ahol már várt az ismerős kocsi.

Beugrottunk, és a lehető legnagyobb sebességgel hajtottunk el onnan. Megkönnyebbülve láttam, hogy az én oldalamon is van már kocsiajtó, és nem kell attól tartanom, hogy kiesek.

Tisztában voltam vele, hogy utánunk fognak jönni, és talán meg is ölnek minket. Nem akartam, hogy Williamnek

baja essen, a magam részéről viszont már nem érdekelt, ha meghalok. Mert legalább ott volt mellettem ő.

Elég volt pár perc nekik, hogy utolérjenek. Alexis Oliverrel, és még három másik vámpírral együtt száguldott utánunk egy terepjárón. William ment még egy darabig, aztán beletaposott a fékbe, és kiszállt.

– William, ne!!! – kiáltottam utána kétségbeesetten, de ő mintha meg sem hallotta volna.

– Bátor vagy, William! – nevetett fel Alexis. – De ostoba is! – Egyszerre támadtak, ám William nem mozdult a helyéről. Benyúlt a ballonkabátja alá, és olyasmit húzott elő, amit még sosem láttam nála: egy fényes pengéjű katanát. Ahogy az első támadó elérte, már suhintott is vele; a fej azonnal lerepült a testről a hóba. Kiugrottam a kocsiból, és már éppen azt mértem fel, hogyan is segíthetnék, amikor megérkeztek a többiek: pontosabban az összes férfi, akikkel hónapokkal ezelőtt még együtt laktam a kastélyban. Kivéve Leonardot. Őt sehol nem láttam.

Alexis arcáról eltűnt a fölényes mosoly, szemében ijedség tükröződött. Csak ő és Oliver maradtak életben, mivel azonnal visszaugrottak a terepjáróba, és elhajtottak onnan.

– A kastélyban találkozunk – mondta aztán a többieknek William, majd mi is beszálltunk vissza a kocsiba.

2.

Egész úton nem szólt hozzám, még akkor se, amikor már a kastélyban voltunk. Azonnal Leonardhoz sietett, és mintegy másfél órán keresztül beszéltek Leonard

szobájában. Jobbnak láttam, ha én is visszavonulok, és a szobájában várom meg Williamet. Amikor besétált, az ágyon ültem. Nem mertem ránézni, annyira szégyelltem magam a törtétek miatt. Leült mellém, és az állam alá tette a kezét, így kényszerítve arra, hogy a szemébe nézzek. El akartam olvadni attól a sötét, ám annál varázslatosabb pillantástól, amellyel rám tekintett. Vártam, hogy megdorgál majd, sőt, hogy üvölteni fog velem, amiért veszélyben sodortam Leonardot, őt, és mindenki más is. Hogy azt ordítja majd, nem akar többé látni. De ehelyett rám mosolygott szelíden, majd belenyúlt a ballonkabátja belső zsebébe, elővett belőle egy ismerős kis dobozkat, és felnyitotta.

– Szóval, mi a válaszod? Hozzám jössz? – Nevetve sírtam el magam.

– Igen... – nyögtem boldogan, aztán egymás nyakába borultunk. Ez volt életem második legszebb pillanata.

V. LEHULL A LEPEL

1.

Williammel még télvíz idején szerettünk volna egybekelni, ám a sors - vagy talán én? - másképp akarta. A kitűzött esküvő időpontja előtti héten leültettem Williamet az ágyunkra, és feltettem neki azokat a kérdéseket, amelyek nem hagytak nyugodni.

– Leonard és Alexis... ugye ikrek?

– Igen, azok – felelte. Látszott rajta, hogy tudja: ez valamiféle próbatétel a számára. A bizalom próbatétele. És így is volt: tudnom kellett, hogy megbízik-e annyira bennem, hogy mindent elmondjon. – Ilyen talán még nem is fordult elő a vámpírtörténelem során. Egypetójú ikrek, és mindkettejükben ott a különleges gén. De az egyikből gonosz lény lett, míg a másik maga a megtestesült jóság.

– Ki az a Lucianus?

– Honnan tudsz róla? – kérdezett vissza, de aztán válasz nélkül is megértette.

– A három törvényt is elmondták – tettem hozzá, aztán a legjobb emlékezetem szerint fel is soroltam őket.

– Azok csak Alexis törvényei! – ugrott fel William dühösen az ágyról. – A mi életünk nem erről szól! Nem Lucianusról!

– Azt mondta nekem, hogy fel akarja őt támasztani. Azt mondta, Leonardra is szüksége van hozzá. Keresi őt. Ha akkor nem jössz, lehet, hogy megmutattam volna neki, hol találja.

– Tudom. Hallottam, mit beszéltek.

– Szóval, mi ez az egész? Ki ez a Lucianus, és miért akarja Alexis feltámasztani?

– Végül is jogod van hozzá, hogy tudd – sóhajtott kis habozás után. – Hiszen közénk tartozol.

– Így igaz, jogom van tudni – mondtam.

– Am legyen – mondta, és sétálgatni kezdett a szobában, úgy beszélt. – A vámpírokról szóló hiedelmek, mint rájöhettél már, többnyire hamisak. Mint például a keresztőtől való félelem. A vámpírok nem... a kereszténység utántól léteznek, sokkal régebben.... jöttek létre.

– Pontosan milyen régen?

– Abban az időben születtek, amikor ez az emberiség még nem élt a Földön. Előttük élt itt egy másik civilizáció. Egy másik emberiség, amelyből csupán néhány százan maradtak életben a nagy katasztrófa után, s belőlük lett a mai civilizáció. Mindez körülbelül tizenháromezer évvel ezelőtt volt.

– Mi történt velük?

– Mindenki tudja, mi történt velük, Lora. Elég, ha beleolvasol a Bibliába. Mondjuk a Noéről szóló részt.

– Az Özönvízre célszol?

– Pontosan. Egész országok, szigetek kerültek akkor a víz alá, az a néhány száz ember pedig, aki túlélte, új országokat és új civilizációt alapított. Lassan megfeledkeztek róla, honnan is jöttek, az újabb generációkkal mindinkább halványodott a múltjuk, csupán néhány gigászi építmény, és pár monda jelzi még, hogy itt valaha egy másik emberiség élt. Egy másik emberiség, amelynek olyan különleges vezetőik voltak, hogy az emberek isteneknek hitték őket. A tudásuk sokkal nagyobb volt bárki másénál.

A legenda szerint egy másik csillag szülöttei ők, akiknek egyetlen fontos küldetésük van az életük során: segíteni a

primitív élőlényeket a felemelkedésben. Ám ők sem voltak egyformák, ahogy az emberek, vagy mi, vámpírok sem. Köztük is voltak különcök, akiknek fontosabb volt a hatalomszerzés és az uralkodás, mint a jó cselekedet. Közülük pedig a legzsarnokabb, és leggonoszabb volt Lucianus. A Földet akarta, és rajta minden élőlényt. Azt akarta, hogy mind neki engedelmeskedjen, és a rabszolgája legyen.

– Azt mondd, ez a Lucianus egy földönkívüli volt? Egy idegen?

– Pontosan. Lucianus összeveszett a felettesével, aki rájött gonosz terveire. Mivel idegenek voltak, más génekkel rendelkeztek, mint az emberek. Hasonlókkal, de mégis másokkal. Lucianus, és még néhány társa, akiket sikerült maga mellé állítania, elfogott egy seregbe való embert, és beléjük ültette azt a gént, amit saját maga hozott létre a sajátjából. Egy mutálódott gént, amely az embereket megváltoztatta.

Akkor csupán egy órába telt a metamorfózis, ma már be kell tölteni a harmincadik életévedet, hogy megtörténjen. Ez az öröklődéssel jár. A gén generációról generációra gyengül az emberekben, és lassanként kikopik belőlük.

– Vagyis a vámpírok egyszer...

– Eltűnnek a Föld színéről – bólintott. – Lucianus tehát felállította a seregét, és harcba szállt a jó és igazságosság híveivel. Az volt a Földön vívott addigi legnagyobb háború. Végül győzött a jó, de Lucianus mielőtt meghalt, egy átkot mondott, ami lehetőséget adott neki arra, hogy új életre kelhessen hamvaiból, s kétszáz milliós fős seregét felállítva küzdhessen meg ismét ősi ellenségével a Földért: Az emberek által Istennek nevezett lényel, s angyalaival. És a Fiúval szemben, ki a Földre visszatér, amikor eljön az idő.

De mindennek még az előtt kell bekövetkeznie, hogy a gén eltűnne az emberekből örökre.

– Uramisten... – nyögtem ledöbbenve. – Ez nem lehet igaz.

– A Jelenések könyve megírja mindezt. Az előjelek már elkezdődtek, s mint János is megírta: „*az idő közel van.*”

– Na és... Leonarddal és Alexis-szel mi van? Ők...

– Ők az ikek, akik az első emberiség közvetlen leszármazottai. Ha úgy tetszik, Noé dédunokái.

– De akkor ez azt jelenti, hogy...

– Fiai közül az egyik örökölte a mutáns gént.

– Melyik?

– Jáfet. Minden nagy harcos az ő magvából ered. „*Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród.*” Ismerős?

– Igen... De nem akarom elhinni...

– Minden szó igaz.

– Ezért... ezért más az ő szemük? Mint a többieké? Mert ők a közvetlen leszármazottak?

– Igen – felelte. – A későbbiekben az emberek keveredtek egymással, és így a gén is elkeveredett a különböző emberfajták közt. Leonard és Alexis már több ezer éve élnek a vámpírok életét, az egyikük a jó, a másikuk a gonoszság útját járva. Alexis úgy gondolja, ő lesz az, aki feltámaszthatja Lucianust, de ehhez az ikerpár mindkét tagjának a vérére szüksége van. Mint a jin és a jang együttes erejére.

– Na és hol van most Lucianus? Úgy értem, a hamvai. Vagy a csontjai.

– Alexis úgy véli, hogy a véreik keveréke az utat is megmutatja hozzá. Néhányszor már sikerült megtalálnia Leonardot, de neki mindig sikerült megmenekülnie. Viszont ha egyszer Alexis Leonard véréhez jut, Lucianus feltámadhat, de az emberek számíthatnak majd az Égből

jöttek segítségére. Ez minden, amit el tudok mondani neked. – Nekem pedig ez bőven elég is volt.

Időt kértem: gondolkodnom kellett, és mérlegelnem a helyzet súlyosságát. William magáról az Apokalipsziszról beszélt, amely ha tetszik, ha nem be fog következni, még hozzá hamarosan.

Este nyitottam csak be a közös szobánkba, egész nap a kastély hatalmas kertjében járkáltam, és gondolkoztam. William éppen gyertyákat gyújtott: az épület ugyanis még középkori jellemzőkkel rendelkezett, nem volt elektromos áram.

Jöttömre megfordult, sápadt arcán táncoltak a gyertyák lángnyelveinek fénye. Képtelen voltam betelni a szépségével, mellette még mindig csak egyszerű halandónak éreztem magam. Odasétáltam hozzá, és megfogtam mindkét kezét. Elmosolyodott, miközben sötét szemét az enyémbé fúrta.

– Szeretlek, William – mondtam halkan. Meglepve húzta fel a szemöldökét, mivel ilyen nyíltan ezt még nem hallotta tőlem. Aztán lenézett a kezeinkre, majd vissza rám.

– Én is szeretlek, Lora – mondta komolyan. – Sokkal jobban, mint gondolnád. Nekem te... ahhh... – Felsőhajtott. – Fogalmad sincs róla, milyen fontos vagy a számomra. Soha nem akarlak elveszíteni. Érted? Abba belehalnék. – Láttam valamiféle torzulást az arcán, és tudtam, hogy ez a fájdalma jele. Megsimítottam, hátha el tudom tüntetni róla.

– Ne mondd ezt. – magához húzott, és szorosan ölelt, én pedig hagytam. – Tudod, az élet elég kegyetlen – suttogtam a fülébe. – Mert mindig azokat veszi el tőlünk, akiket igazán szeretünk. – Még jobban magához szorított, és a hajamba temette az arcát. Éreztem, ahogy édes

lehelete a nyakamhoz ér, és megborzongat. Iszonyúan vonzott magához, akár egy mágnes. Talán ez is a vámpírélet része? Hogy sokkal erősebb a vágyunk a másik után, mint hétköznapi emberként? Vagy akkor is így vonzódnék hozzá, ha nem lennék vámpír?

Most ismét rám nézett, ajka egész közel volt az enyémhez.

– De ez csak akkor történhet meg, ha hagyod – mondta, és az ajkamra tapasztotta az övét.

2.

Leonard másnap bejelentette, hogy tovább kell költözni, mielőtt Alexis ismét rábukkanna.

– Hogy lehet, hogy csak annak a nőnek a vérét kívántam, tudod, amikor... Szóval, ott az étterem teraszán? – kérdeztem Williamet már a kocsiban. Legelől ment egy nagyobb teherautó a kastélyban lakók holmijaival, mögötte hat személykocsi az utasokkal, s a legvégén mi Williammel.

Beleharaptam az ajkamba. Nem szívesen emlékeztem arra a szörnyűségekre, és nem szívesen emlékeztettem rá Williamet sem, de muszáj volt tudnom, mert azóta sem hagyott a dolog nyugodni.

– Valószínűleg azért, mert neki is nullás vére van, mint neked – felelte. Meglepetve néztem rá.

– Honnan tudod, hogy nekem milyen a vércsoportom?

– Nekem is ugyanaz – mondta egy széles mosollyal. – És általában jobban vonz minket a saját vércsoportunk, mert az a tökéletes táplálék egy vámpírnak. Ha olyan vérhez juthat, mint a sajátja.

– Értem – sóhajtottam magam elé meredve, aztán visszaneéztem rá. – Na és te vonzódtál a vérem után, amikor még... ember voltam? – William felkuncogott.

– Naná. De én már régen megtanultam uralkodni magamon. És miután átestél a metamorfózison, ez a dolog megszűnt.

– Ó... szóval, már nem érdekel a vérem? – kérdeztem gúnyosan. William most rám pillantott.

– Az nem, de a többi részed nagyon is – felelte vigyorogva. Felnevettem. Egy ideig hallgattunk, kibámultam az ablakon, és a hófehér tájat kémleltem. Aztán elszomorodtam, mert belém hasított egy mélyről jövő, rossz érzés.

– Te... harcolni fogsz, ha eljön az idő? – kérdeztem aztán.

– Felesküdtem rá – válaszolta habozás nélkül.

– Na és én? Nekem is...

– Nők nem harcolhatnak.

– A sebhelyes arcú nem ezt mondta.

– Az ő világuk egész más – mondta egy undorodó fintorral az arcán. Ismét elhallgattam, s közben azon gondolkodtam, megkérdezzem-e tőle azt, ami a legborzasztóbb végkifejlete lehet ennek a háborúnak.

Végül félve ugyan, de feltettem a kérdést.

– Mi van, ha nem éled túl? – William rám pillantott, szemöldökét összevonva.

– Ha az igazságért, és egy boldogabb jövőért halok meg, nem számít.

– De... mi lesz akkor velem, William? Rám nem is gondolsz? Nem akarom egy özvegy vámpírként leélni az életem, ezt nem kívánhatod tőlem. – William fújt egyet.

– Mit akarsz ezzel?

– Nem tudom – sóhajtottam szomorúan, és lepillantottam az ujjamon csillogó jegygyűrűre. – Szerinted mennyi időnk lehet még együtt? – néztem vissza rá könnyes szemekkel. – Hány évet tölthetek még el veled boldogan? Vagy lehet, hogy csak hónapot?

– Lora, kérlek, ne rágódj a jövőn. Annak nincs értelme. Jézus is azt mondta: *„Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől. Minden napnak megvan a maga baja. A holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől.”*

– Jézus... – szipogtam elkeseredetten. – Talán ő is vámpír volt?

– Jézus Isten fia. Azé az Istené, aki az elődeink között élt, és tanította őket. És vissza fog térni, hogy igazságot tegyen minden élőlény fölött ezen a Földön. Amit akkor régen vívtak, az a háború Lucianus és a jók közt, semmi ahhoz képest, ami majd következni fog. Ez a háború lesz a Végső. A Legnagyobb. Ebben a háborúban dicsőség lesz meghalni, Lora.

– Csakhogy, én nem biztos, hogy akarom ezt – mondtam összezavarodva. – Amiről te beszéltél, az... felfoghatatlan! Érted? A bibliai Apokalipszisről beszélsz az Istenért! Nem holmi polgárháborúról!

– Hát épp ezért kell megértened. Ezt a harcot mindenkiért vívjuk. Érted is, és az egész emberiségért is. – Dühös lettem.

– És mi lesz az után?! Jön az Új Jeruzsálem?!

– Ne gúnyolódj, kérlek.

– Állj meg.

– Mi?

– Állj meg! – William a fékbe taposott. A kerekek fájdalmasan csikordultak fel, porfelhő szállt fel alólunk a levegőbe. – Nem akarsz engem megérteni – suttogtam az előttünk távolodó kocsikaravánt bámulva. William

elengedte a kormányt, és megmarkolta a vállam. Szörnyű érzés volt újra azt az ijedséget látni a szemében.

– Nem akarlak elveszíteni – suttogta.

– De hisz el fogsz! Előbb vagy utóbb, de el fogsz! Az egésznek ez a lényege. – William csalódottan engedett el, s indította újra be az autót. – Engedj el, William – suttogtam sírva. Magam sem értettem, mi van velem, de úgy gondoltam, talán néha a hirtelen jött megérzéseinkre kell hagyatkoznunk ahhoz, hogy a legkevesebb rosszat okozzuk másnak és önmagunknak. – Ha tényleg szeretsz, nem teszel ki ennek. Tudom, önzőek a szavaim. Talán valóban önző vagyok. Szeretlek téged. Olyannyira, hogy a halálhíred engem is a halálba vinne. Ezért inkább így veszítselek el, és most. – Lehúztam az ujjamról a gyűrűt és odanyújtottam neki. William hitetlenkedve bámult rám.

– Ezt nem gondolhatod komolyan. Ugye ez csak valami rossz vicc, Lora? – Lehunytam a szemem, úgy jeleztem a fejemmel egy „nem”-et. Képtelen voltam a szemébe nézni. Nem akartam látni az arcát. Végül hosszú csend után sóhajtott.

– Tedd el kérlek, hogy mindig emlékezz rám. – Amikor ismét rá pillantottam, láttam sötét szemében a könnyeket. Soha nem utáltam jobban magam, mint akkor.

VI. ÖT ÉV MÚLVA

Új személyazonosságot vettem fel: Lizzy Hope néven Romániában találtam menedékre, egy kicsiny falutól távoli farmon. Öt éven keresztül éltem ott, háziállatok véréből, húsából táplálkozva.

Amikor úgy éreztem, hogy ismét képes vagyok a normális emberi életre, és biztosan nem fogok megölni senkit, visszautaztam Amerikába, és beköltöztem egy nagyvárosba. Munkát is vállaltam, egy ruhaboltban, és úgy tűnt, minden rendben megy. Már nem izgatott, ha emberek vannak a közelemben, már nem kívántam a vérüket annyira, hogy veszélyt jelentsek a számukra. A sápadt arcbőrömön is könnyen tudtam segíteni: mire nem jó egy alapozó...

Boldognak éreztem magam, éppen csak ő hiányzott az életemből... William...

– Kérlek, Lizzy, bírd ki még ezt a fél órácskát – motyogtam magamnak péntek délután fél ötkor a pultra támaszkodva. Bár a „Lora” nagyon hiányzott, a Lizzyt is megszerettem, és igen hozzászoktam ennyi idő alatt.

Egy szőke, hosszú hajú nő sétálgatott még a ruhasorok közt, és úgy látszott, képtelen eldönteni mit vásároljon, vagy egyáltalán vegyen-e valamit.

Már kétszer megkérdeztem tőle segíthetek-e, de mivel nem óhajtotta, felkönyököltem a pénztár pultjára és onnan figyeltem unottan. Alig vártam, hogy elmenjen végre, és én bezárhassam a boltot, úgyszólván egy eldugott helyen van ez a kicsi üzlet, nem nagyon jár erre senki. Csupán véletlen, ha mégis betéved valaki, és a nem túl márkás cuccok közül válogat. Azon gondolkodtam, miközben a gyönyörű

modell-kinézetét bámultam, hogy vajon van-e fogalma arról, hogy hamarosan megöregszik és csúnya, ráncos néni lesz belőle, én viszont mindig ilyen maradok, mint most, és amilyen már öt éve vagyok? *„Persze, hogy nincs fogalma róla”* – gondoltam gonosz vigyorral, de aztán elhessegettem magam elől a dolgot.

Húsz perc múlva végre távozott, és én villámgyorsan bezárhattam a boltot. Idővel tökéletesen hozzászoktam a képességeimhez, és ha nem látott senki, bizony nem haboztam használni is őket. Barátaim nemigen akadtak, de nem azért, mert nem lehetett volna. Egyszerűen nem akartam, hogy legyenek. Bár az emberek között éltem, mégsem voltam egészen az, és sokszor képtelen voltam velük azonosulni, mintha sosem lettem volna halandó...

Hiányzott a többi vámpír, azok, akiket a családomnak tekinthettem egy rövidke ideig. És hiányzott William. Folyton a szemem előtt lebegett az arca.

Este a gyönyörű, köves gyűrűt nézegettem a kezemben, mielőtt álomra hajtottam a fejem. Fura, pedig azt gondoltam, képes leszek túltenni magam rajta, és többé nem veszem elő az éjjeliszekrényem fiókjából.

– Szeretlek – suttogtam a gyűrűnek, melynek ékkövében ott derengett szerelmem sápatag arca. Elfeledni sosem fogom, s nem is akarom.

Öt éve minden nap elmondok érte egy imát, amelyben arra kérem az Istent, hogy ha eljön az idő, védje meg őt a háborúban, s egyszer vezesse vissza hozzám.